

У Кодэксе кананічнага права ясна гаворыцца: “Намашчэнне хворых можна ўдзяліць верніку, які дасягнуў магчымасці для ўсведамлення і знаходзіцца ў небяспецы смерці з-за хваробы ці старасці” (ККП 1004).

Катэхізіс Каталіцкага Касцёла сцвярджае: “Касцёл верыць і вызнае, што сярод сямі сакрамантаў існуе адзін, спецыяльна прызначаны для ўмацавання тых, хто змучаны хваробай – намашчэнне хворых. Гэтае святое намашчэнне хворых устаноўлена Хрыстом, нашым Панам, як сапраўдны сакрамант Новага Завету, пра які ўзгадвае евангеліст Марк, таксама яго раіць вернікам і апостал Якуб, брат Пана” (ККК 1511).† Апостальск ая канстытуцыя “*Sacram unctionem infirmorum*” ад 30 лістапада 1972 года, прынятая пасля II Ватыканскага сабору, якая рэгулюе парадак Намашчэння хворых, пастанавіла, што “сакрамант намашчэння хворых удзяляецца небяспечна хворым асобам праз памазанне ілба і далоняў асвечаным адпаведным чынам алеем – аліўкавым ці з іншых раслін – і праз прамаўленне слоў: «Праз гэтае святое намашчэнне няхай Пан у сваёй бясконцай міласэрнасці ўмацуе цябе ласкай Святога Духа. Амэн. Пан, які вызваляе цябе ад грахоў, няхай уратуе і міласціва падтрымае»”.

У Катэхізісе Каталіцкага Касцёла адзначаецца, што намашчэнне хворых не з’яўляецца сакрамантам тых, хто памірае. Час для яго прыняцця несумненна прыходзіць ужо тады, калі вернік знаходзіцца ў смяротнай небяспецы праз хваробу ці старасць. “Калі хворы, які ўжо прыняў намашчэнне, выздараве, ён можа ў выпадку новай цяжкай хваробы зноў прыняць гэты сакрамант. Пры адной і той жа хваробе, калі яна ўзмацнілася, сакрамант можа быць прыняты паўторна. Разумна прыняць сакрамант намашчэння напярэдадні сур’ёзнай аперацыі” (ККК 1515). Тое ж самае датычыцца і пажылых людзей. Яны могуць прыняць сакрамант паўторна, калі заўважальна слабеюць.

З усяго ўзгаданага вышэй можна зрабіць выснову, што намашчэнне хворых прымаецца і ўдзяляецца толькі тады, калі чалавек перажывае цяжкую хваробу (незалежна ад узросту), знаходзіцца ў смяротнай небяспецы з-за хваробы альбо ў пажылым узросце. Не трэба прымаць намашчэнне, калі не існуе пералічаных умоў, бо гаворка ідзе пра важную рэч – сакрамант Касцёла. Не трэба таксама яго прымаць і “на будучыню”.

Вельмі важна! Да сакраманту намашчэння хворых, як і да кожнага іншага сакраманту, трэба быць адпаведна падрыхтаваным, знаходзіцца ў стане асвятчальнай ласкі, г. зн. пасля споведзі. Трэба таксама памятаць, што сакрамант намашчэння хворых не ўдзяляецца тым, хто трымае ў яўным цяжкім граху.